

Arrest

nr. 70 247 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. DE CAUWER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 28 juli 2010 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer hetzij werkzoekende. Ter gelegenheid van deze aanvraag wordt aan de verzoekende partij gevraagd een arbeidscontract of bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs een reële kans te maken om te worden aangesteld over te maken.

De verzoekende partij legt doktersattesten en labo-uitslagen, een attest FOD Sociale Zekerheid, een curriculum vitae, een inschrijvingsbewijs VDAB en interimbureau voor, naast werkgeversattesten, arbeidsovereenkomsten, overeenkomsten voor uitzendarbeid en loonstroken.

Op 12 februari 2011 verkrijgt de verzoekende partij een E-kaart.

Op 8 april 2011, met kennisgeving op 23 mei 2011, wordt de verzoekende partij verzocht de nodige stukken over te maken betreffende haar activiteiten in België.

Op 18 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van J., F. geboren te Victoria Kamfarende, op (in) 00.00.1981 van Nederlandse nationaliteit.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekam het recht op verblijf op 12.01.2001 als werknemer / werkzoekende. De bewijsdocumenten die zij voorlegde ter staving van haar aanvraag staaften op voldoende wijze dat betrokkene inspanningen deed om werk te zoeken en daar occasioneel ook reeds in geslaagd was. Het dossier bevatte van bij deze aanvraag ook documenten van de fod Sociale Zaken waaruit bleek dat betrokkene invaliditeitsuitkering had aangevraagd wegens fysieke beperkingen.

Overeenkomstig art. 42 bis § 1 kan de minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of nog aan de voorwaarden is voldaan voor het uitoefenen van het verblijfsrecht door de EU-burger. Gezien de hierboven geschetste situatie, werd betrokkene vriendelijk verzocht een stand van zaken te geven op 08.04.2011. Betrokkene werd daarvan op 23.05.2011 in kennis gesteld.

Daarop legde betrokkene een trajectovereenkomst voor waaruit blijkt dat zij gespecialiseerde begeleiding krijgt om aan werk te raken. Uit telefonisch contact met de trajectbegeleidster bleek dat men dacht aan een tewerkstelling in een beschutte werkplaats. Verder legde betrokkene ook een attest voor van het OCMW voor, waaruit blijkt dat zij steun genoot als alleenstaande persoon. Naar gelang betrokkene de kans zag te werken betrof het bijkomende steun of het volledige leefloon (categorie 2).

Uit deze documenten moet dus vooreerst worden besloten dat betrokkene heden geen werknemer meer is. Uit de raadpleging van de DIMONA-databank blijkt dat betrokkene's laatste volwaardige tewerkstelling werd stopgezet op 18.02.2011. Sindsdien kreeg zij nog enkele dagen de kans te werken in mei 2011 (5 dagen) en in juni (1 dag).

Betrokkene diende overeenkomstig art. 42 bis, § 2, 3 ° van de wet van 15.12.1980 nog zes maanden als werkneemster beschouwd te worden nadat zij onvrijwillig werkloos was geworden na de tewerkstelling van minder dan een jaar. Gezien de laatste volwaardige tewerkstelling reeds werd beëindigd midden februari, zijn deze zes maanden intussen overschreden. De occasionele tewerkstelling kan daarbij niet als uitgangspunt dienen. Immers, bij marginale tewerkstelling wordt men beschouwd als werkzoekende. Ook de VDAB beschouwd iemand pas als werknemer van zodra één maand opeenvolgend is gewerkt. Het verblijf als werknemer is verstreken.

Uit verder onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene heden recht heeft op werkloosheidssteun. Uit de voorgelegde documenten betreffende de huidige inspanningen die betrokkene doet om werk te vinden blijkt dat zij gespecialiseerde trajectbegeleiding krijgt. Dit betekent immers impliciet dat betrokkene niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kan. Daarom en gezien de intussen lange duur van werkloosheid, dient vastgesteld te worden dat betrokkene niet aantoonde een reële kans op tewerkstelling te maken overeenkomstig art. 40, § 4, eerste lid, 1 °, ondanks al haar inzet en werkbereidheid. Daardoor kan zij evenmin als werkzoekende het verblijfsrecht nog verder behouden.

Overeenkomstig art. 42 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 dient een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van deze burger van de Unie. Betrokkene voldoet immers niet meer aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, § 4 van de wet om het verblijfsrecht te kunnen behouden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij legt ter terechtzitting een bundel bevattende zeven stukken neer. Het neerleggen van aanvullende stukken is niet in de wet of in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien. Rekening houdend met de rechten van verdediging van de verwerende partij en gelet op de late mededeling worden deze stukken uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

Het middel luidt als volgt:

“Eerste middel

Dat het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 40 §4 van de Wet van 15 december 1980 doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet meer aan de voorwaarden voldoet overeenkomstig artikel 40 § 4 van de wet van 15.12.1980, aangezien de situatie van verzoekster gewijzigd is, nu zij geniet van het volledig leefloon als alleenstaande, wat onverenigbaar is met een tewerkstelling.

Dat verzoekster wordt verweten niet langer te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in art 40 § 4 van de wet en meer bepaald:

“ §4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij I hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.”

(eigen onderlijning)

Dat verzoekster wel degelijk aan de voorwaarden voldoet, blijkt o.a. uit het stuk van C. VZW dd. 07.09.2011 waarin duidelijk het volgende geëxpliciteerd wordt (stuk nr. 6):

“Beste mevr. J.

Op 7 juli 2011 ben je bij mij op onderzoek geweest in het kader van een gespecialiseerd arbeids-onderzoek. We kwamen toen overeen om een beroepsverkennde stage te organiseren. (...)“

Hieruit blijkt dus dat verzoekster zeker en vast bereid was om werk te zoeken en zich er dan ook voor inzette.”

Terwijl overeenkomstig artikel 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 verzoekster het Rijk is binnengekomen om werk te zoeken en wel degelijk werk gevonden heeft. Dat zij werk heeft gevonden maar dit niet langer kon uitoefenen gelet op beperkte fysieke mogelijkheden en daarbovenop haar zwangerschap. Verzoekster had reeds het recht op werkloosheidsuitkeringen verworven en dit vanaf 28.03.2011 (stuk nr. 5), aangezien rekening werd gehouden met haar arbeidsprestaties in Nederland waardoor zij een recht op werkloosheidsuitkering hier in België verworven heeft.

Verzoekster heeft niet de bedoeling om een onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en zal er alles aan doen om na de bevalling zo snel mogelijk opnieuw aan het werk te gaan. Hiertoe heeft zij al gesolliciteerd, maar alle aanbiedingen kunnen pas na de bevalling beginnen te lopen.

Uit een medisch attest dd. 30.12.2010 van dr. P. V. D. S. blijkt het volgende (stuk nr. 7):

“(…) Graag begeleiding maatschappelijk werk bij deze vrouw Ze was toen ze in Nederland woonde voor 50% invalide verklaard. De aanvraag FOD in België kwam negatief terug? Ze kreeg reeds advies om eventueel bij de VDAB te kijken voor Trajectbegeleiding (GTB) ifv aangepast werk.

Mevrouw is wel bereid te werken, maar heeft medisch gezien mijns inziens toch wel wat beperkingen. Kan u de begeleiding bij deze dame opnemen in de zoektocht naar aangepast werk en evt in tussentijd extra zoeken naar ondersteuning financieel indien aangewezen (leefloon, OCMW 2)” (eigen onderlijning) Het medisch attest dateert dus van voor haar werkloosheid zodat het minstens deels in acht dient genomen te worden als reden voor haar werkloosheid.”

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een eerste middel poneert verzoekster een schending van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet De verwerende partij laat gelden dat art. 40, §4 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij no werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij

beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.

Verzoekster stelt dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarde dat zij nog werk zoekt. Ze verwijst naar een stuk van C. VZW betreffende een onderzoek in het kader van een gespecialiseerd arbeids-onderzoek. Verzoekster stelt dat ze haar werk niet langer kon uitoefenen wegens haar beperkte fysieke mogelijkheden en daarbovenop haar zwangerschap.

Ze stelt nog recht te hebben sinds 28.03.2011 op werkloosheidsuitkeringen.

Ze verwijst nog naar een medisch attest d.d. 30.12.2010 waarin vermeld wordt dat mevrouw bereid is te werken.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde werd terecht vastgesteld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

Nadat aan verzoekster op 8.04.2011 werd verzocht een stand van zaken te geven of zij nog voldoet aan de voorwaarden voorzien in art. 40 §4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekster documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij gespecialiseerde begeleiding krijgt om aan werk te geraken. Uit het telefonisch contact met de trajectbegeleidster bleek dat men dacht aan een tewerkstelling in een beschutte werkplaats.

Voorts legt verzoekster een attest voor vanwege het OCMW, waaruit blijkt dat zij steun genoot als alleenstaande persoon. Naar gelang betrokkene de kans zag te werken, betrof het bijkomende steun of het volledige leefloon (categorie 2).

Door de gemachtigde werd vooreerst terecht geoordeeld dat betrokkene heden geen werknemer meer is. Uit de raadpleging van de Dimona-databank blijkt dat betrokkene haar laatste volwaardige tewerkstelling werd stopgezet op 18.02.2011. Sindsdien heeft verzoekster nog enkele dagen de kans om te werken in mei 2011 (5 dagen) en in juni (1dag). Verzoekster diende overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet nog zes maanden als werkneemster beschouwd te worden. Gezien de laatste volwaardige tewerkstelling reeds werd beëindigd midden februari, zijn deze zes maanden intussen overschreden. De occasionele tewerkstelling kan daarbij niet als uitgangspunt dienen. Immers, bij marginale tewerkstelling wordt men beschouwd als werkzoekende. Ook de VDAB beschouwd iemand pas als werknemer van zodra één maand opeenvolgend is gewerkt. het verblijf als werknemer is verstreken.

Uit verder onderzoek blijkt dat betrokkene heden recht heeft werkloosheidssteun. Uit de voorgelegde documenten betreffende de huidige inspanning die betrokkene doet om werk te vinden, blijkt dat zij gespecialiseerde trajectbegeleiding krijgt. Dit betekent impliciet dat verzoekster niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kan. Daarom en gezien de intussen lange duur van werkloosheid, dient vastgesteld te worden dat betrokkene niet kan aantonen een reële kans op tewerkstelling te maken overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, ondanks al haar inzet en werkbereidheid. Daardoor kan zij evenmin als werkzoekende het verblijfsrecht nog verder behouden!

Om die reden heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden voorzien in art. 40 §4 van de Vreemdelingenwet en in toepassing van art. 42bis van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht beëindigd.

Uit het geheel van het dossier blijkt derhalve dat verzoekster, ondanks haar inspanningen, niet geschikt is voor de reguliere arbeidsmarkt.

Uit de door verzoekster overgemaakt stukken, blijkt ze toch meer en gespecialiseerde ondersteuning nodig te hebben om te kunnen functioneren. Er blijkt zelfs met deze extra ondersteuning dit niet echt te lukken.

Terecht wordt geoordeeld dat verzoeksters situatie niet valt onder het toepassingsgebied van art. 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan het voormelde. Verzoekster toont geen schending aan van art. 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

*Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om te oordelen dat verzoekster niet beschouwd kan worden als werknemer overeenkomstig art. 42bis, §2, 30 van de Vreemdelingenwet.
Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”*

3.1.3. Het is niet betwist dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht werd toegekend ingevolge haar aanvraag in België te worden ingeschreven als werknemster hetzij werkzoekende.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling, met name artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; “.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; “.

Uit de lezing van voormelde bepalingen blijkt dat de verzoekende partij cumulatief dient aan te tonen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. De verzoekende partij meent dat zij aan beide voorwaarden voldoet.

Uit het administratief dossier, waaronder de opzoekingen in de Dimona-databank, blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen werknemer was en dat haar laatste volwaardige tewerkstelling werd stopgezet op 18 februari 2011. Volgens de informatie die de verzoekende partij verschaftte, heeft zij in mei 2011 enkele dagen gewerkt en in juni 2011 één dag, wat kan omschreven worden als een marginale tewerkstelling. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was de verzoekende partij al zes maanden werkloos. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij een trajectovereenkomst voorlegde waaruit blijkt dat zij gespecialiseerde begeleiding krijgt sinds 30 maart 2011 om aan werk te geraken. Zoals de bestreden beslissing stelt, blijkt uit een telefonisch gesprek van 15 juni 2011 met de trajectbegeleider dat, omwille van de medische toestand van de verzoekende partij, het moeilijk is geworden om te werken en wellicht een tewerkstelling in een beschutte werkplaats zal gezocht worden. Voorts stelt de bestreden beslissing correct vast dat de verzoekende partij steun genoot van het OCMW als alleenstaande persoon. Al naargelang of de verzoekende partij werkte betrof het bijkomende steun, hetzij een volledig leefloon. De Raad meent dat gelet op deze feitelijke vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij, ondanks haar werkwillegheid die door de bestreden beslissing niet wordt ontkend, niet aantoonde aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet te voldoen. De stukken 6 en 7 die aan het verzoekschrift

zijn toegevoegd doen aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijke stukken niet een bewijs van het bestaan van een reële kans op tewerkstelling vormen. De Raad herhaalt dat het bestaan van werkwil-
ligheid in hoofde van de verzoekende partij, die niet is betwist, op zich niet volstaat om een verblijfsrecht te
behouden nu dergelijke werkwil-
ligheid niet noodzakelijk het bestaan van een reële kans op tewerk-
stelling impliceert. Evenmin doet het gegeven dat de verzoekende partij zwanger is en medische
beperkingen kent en inmiddels bevallen is van een kind aan het voorgaande afbreuk. Haar medische
beperkingen zijn elementen die er eerder op wijzen dat haar kans op tewerkstelling wordt verkleind.
Derhalve toont de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepaling aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42bis, §2, 3° van
de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Tweede middel

*Dat het tweede middel zijn oorsprong vindt in de schending van artikel 42bis §2, 3 van de wet van
15.12.1980 doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster evenmin als werknemer
beschouwd kan worden overeenkomstig art 42bis, §2, 3 van de wet van 15.12.1980 gezien alles er op
wijst da ze vrijwillig werkloos is geworden.*

In artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 wordt expliciet het volgende:

*“Art. 42bis. <ingevoegd bij W 2007-04-25/49, art. , Inwerkingtreding: 01-06-2008> §1. Er kan een einde
gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde
indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid bedoelde
voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid’ 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een
onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde
kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het
verblijfsrecht is voldaan.*

*§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste
lid 1°, in de volgende gevallen:*

*3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop
van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden
onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor
arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden
behouden,” (eigen onderlijning)*

*Verzoekster is daarentegen niet vrijwillig werkloos geworden, maar gezien haar zwangerschap is zij
arbeidsongeschikt geworden. Dit in combinatie met haar zeer beperkte fysieke toestand zorgde ervoor
dat zij niet langer op de arbeidsmarkt actief kon zijn buiten haar wil om. Toch heeft verzoekster steeds
geprobeerd terug aan de slag te geraken ondanks haar zwangerschap en haar medische achtergrond.
Nu zij binnenkort (periode eind september- begin oktober) moet bevallen, is het uiteraard niet makkelijk
om nu nog werk te zoeken (stuk nr 8).*

*Verzoekster is onvrijwillig werkloos geworden aangezien zij door haar zwangerschap niet langer bij
machte was om zwaar werk uit te voeren, zelfs licht werk was voor verzoekster al onmogelijk.*

*Iedere zwangerschap is niet dezelfde en er dient rekening te worden gehouden met de fysieke toestand
van verzoekster die dit alles nog eens extra moeilijk maakt in vergelijking met andere zwangere
vrouwen. Verzoekster is buiten haar wil om zwanger geworden. Ze had dit niet gepland en allermindst
gewild, maar is ook resoluut tegen abortus en dit omwille van haar afkomst.*

*Bovendien dient er gewezen te worden op het feit mocht een zwangerschap al gewild en gepland zijn
dan nog impliceert dit niet automatisch een werkloosheid die verzoekster vrijwillig tot stand heeft
gebracht.*

*Verzoekster had wel degelijk nog de wil om te werken, maar haar fysieke toestand liet dit niet langer toe.
Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekster onvrijwillig werkloos is geworden daar zij er
niet voor gekozen heeft, maar hiertoe genooddaakt was. Dat het verzoekster zeker en vast niet aan
bereidwilligheid ontbreekt, blijkt ook uit haar voornemens om zo snel mogelijk na de bevalling terug aan
de slag te gaan. Dit laatste voornemen wordt trouwens ook bevestigd door een stuk van de stedelijke
dienst voor onthaalouders:*

“Op wachtlijst 11/5/2011” (stuk nr. 9)

*Hierdoor wordt het voornemen van verzoekster om zo snel mogelijk terug aan de slag te gaan,
bevestigd, aangezien verzoekster is door de VDAB doorverwezen naar GTB voor een aangepaste
begeleiding gezien haar medische klachten (stuk nr. 9). Er werd dan een gespecialiseerd*

arbeidsonderzoek doorgevoerd door CADOR, maar zo een onderzoek en procedure neemt toch wel enige tijd in beslag.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In haar tweede middel houdt verzoekster een schending voor van het art. 42bis, §2, 3 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

§2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

Verzoekster stelt dat ze niet vrijwillig werkloos is geworden, maar arbeidsongeschikt is geworden gezien haar zwangerschap en haar zeer beperkte fysieke toestand.

Door de gemachtigde werd geoordeeld dat betrokkene heden geen werknemer meer is. Uit de raadpleging van de Dimona-databank blijkt dat betrokkene haar laatste volwaardige tewerkstelling werd stopgezet op 18.02.2011. Sindsdien heeft verzoekster nog enkele dagen de kans om te werken in mei 2011 (5 dagen) en in juni (1 dag). Verzoekster diende overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet nog zes maanden als werkneemster beschouwd te worden.

Gezien de laatste volwaardige tewerkstelling reeds werd beëindigd midden februari, zijn deze zes maanden intussen overschreden. De occasionele tewerkstelling kan daarbij niet als uitgangspunt dienen. Immers, bij marginale tewerkstelling wordt men beschouwd als werkzoekende. Ook de VDAB beschouwd iemand pas als werknemer van zodra één maand opeenvolgend is gewerkt. het verblijf als werknemer is verstreken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat t.a.v. verzoekster toepassing wordt gemaakt van art. 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en zij nog zes maanden als werkneemster werd beschouwd na haar onvrijwillige werkloosheid.

Verzoekster toont niet aan op welke wijze het art. 42bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.”

2.2.3. Artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;”

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geenszins stelt dat de verzoekende partij vrijwillig is werkloos geworden. Integendeel blijkt uit het motief: *“Betrokkene diende overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 nog zes maanden als werkneemster beschouwd te worden nadat zij onvrijwillig werkloos was geworden na de tewerkstelling van minder dan een jaar.”* In de mate dat de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omwille van een besluitvorming dat zij vrijwillig werkloos is, berust deze kritiek op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de mate dat de verzoekende partij meent dat haar statuut van werknemer nog bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing omwille van het behoud van dit statuut gedurende zes maanden na de onvrijwillige werkloosheid, kan de Raad enkel vaststellen dat ook dit motief steun vindt in het administratief dossier, juist is en op kennelijk redelijke wijze tot stand kwam. Immers dateert de laatste tewerkstelling die niet als marginale tewerkstelling moet beschouwd worden van midden februari 2011, zoals de bestreden beslissing correct omschrijft. Derhalve zijn de zes maanden waarbinnen de

verzoekende partij diende beschouwd te worden als werknemer, in toepassing van voormeld artikel 42bis van de vreemdelingenwet, voorbij. Het gegeven dat de verzoekende partij ongewild zwanger is, medische problemen heeft, werkwilleg is en een onderzoek door Cadon geschiedt, en zij dit aantoot aan de hand van de door haar neergelegde stukken, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de door de verzoekende partij toegevoegde stukken 7 en 8 blijkt dat de zwangerschap niet de oorzaak is van het feit dat zij naar eigen zeggen “*niet aan de slag kan gaan*” maar eerder wijst op haar beperkingen die losstaan van de zwangerschap. Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepaling aantoot.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN